

Arrest

nr. 108 343 van 21 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor hem een intern hervestigingsalternatief voorhanden is in een ander deel van zijn land van herkomst.

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het

administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

1.3.2. De Raad wijst erop dat uit voormeld artikel 48/5, § 3 dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Verzoeker is afkomstig van de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Uit het administratief dossier blijkt dat burgers in deze regio in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Gezien dit een uiterst lokaal conflict betreft en gezien verzoekers aangevoerde problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn, kan verzoeker bij terugkeer naar Pakistan deze onveilige situatie vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de bovenstaande vaststelling weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in de provincies Sindh en Punjab in Pakistan. Dergelijke verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in dat deel van zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit deze informatie blijkt evenmin dat er in deze delen van Pakistan sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voor zover de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en een hervestiging in een ander deel van zijn land niet redelijk mogelijk is. Het is hierbij niet de taak van de asielinstanties om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Pretenderen dat de Protection Officer een fout begaan heeft tijdens het gehoor door hem geen enkele vraag te stellen met betrekking tot de mogelijkheid zich in een grootstad gelegen in de provincies Sindh of Punjab te vestigen, is dan ook niet ernstig te noemen. Verzoeker dient immers zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming, doch blijft hier in gebreke. Daargelaten de vraag of verzoeker effectief geen job zal vinden in een ander deel van zijn land, toont verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in een ander deel van Pakistan, zoals Sindh of Punjab. Bovendien is deze bewering louter hypothetisch en stoelt niet op enig objectief gegeven. Terecht wijst de bestreden beslissing ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen in Pakistaanse grootsteden, op verzoekers talenkennis (Urdu, Pashtou) en op de vaststelling dat verzoeker scholing genoten heeft, allemaal factoren die zijn integratie elders in Pakistan kunnen vergemakkelijken.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.*"

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 juli 2013, gaat zij niet akkoord met beschikking, inzonderheid wat betreft de beoordeling van de subsidiaire bescherming en het intern vluchtalternatief. Zij betoogt dat er voor haar geen intern vluchtalternatief is in de grootsteden van de provincies Sindh en Punjab gelet op de onveiligheid van deze steden. Verzoekende partij vervolgt dat uit de internationale verslagen duidelijk blijkt dat deze provincies niet veilig zijn en de toestand onrustwekkend is. Zij wijst erop dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om aan te tonen dat er een vluchtalternatief is voor haar in deze provincies, rekening houdend met de principes van UNHCR en met in acht name van de veiligheidssituatie en de sociaaleconomische situatie. Zij besluit dat het Commissariaat-generaal in gebreke blijft om dit afdoende te motiveren in de bestreden beslissing of te onderbouwen met informatie toegevoegd aan het administratief dossier en vraag dan ook de beslissing te vernietigen.

1.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij niet betwist dat zijn asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de Paksitaanse taliban niet geloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals uitvoerig werd toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekende partij betwist evenmin de grond in de beschikking dat zij *"in zijn verzoekschrift geen argumenten bij (brengt) die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een*

aannemelijke verklaring voor geven. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming."

1.4.3. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). Verzoekende partij merkt hierbij terecht op dat - in tegenstelling tot wat in de beschikking wordt gesteld - het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om aan te tonen dat er een intern hervestigingsalternatief is voor haar.

1.4.4. De Raad merkt vooreerst op dat bij de beoordeling van de mogelijkheid tot hervestiging onder meer rekening wordt gehouden of de betrokkene een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging of een gebrek aan bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Uit de beschikking en punt 1.4.2. blijkt dat dit in casu niet het geval is en dat verzoekende partij dit niet betwist heeft.

1.4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert dat verzoekende partij over een intern hervestigingsalternatief beschikt in één van de steden in de provincie Sindh of Punjab. Het feit dat bij terroristische aanslagen in Sindh en Punjab ook burgerslachtoffers vallen zoals blijkt uit de informatie bijgebracht door verzoekende partij, wordt door de commissaris-generaal niet ontkend, doch uit de informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat hoewel zich in Punjab en Sindh met enige regelmaat aanslagen voordoen, niet gewaagd kan worden van een situatie van veralgemeend geweld (SRB Pakistan, *Algemene veiligheidssituatie*, 17) of willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekende partij verwijst naar de regels opgesteld door UNHCR voor het bepalen van een hervestigingsalternatief en zij daarnaast verwijst naar de internationale verslagen en zij daaruit afleidt dat deze provincies niet veilig zijn en de toestand er onrustwekkend is, leest de Raad dat het geweld in de regio luidens de voormelde SRB vooral geconcentreerd is in de grootsteden Karachi en Lahore (SRB, p. 17). In de informatie bijgebracht door verzoekende partij wordt dit grotendeels bevestigd niettegenstaande daarin melding wordt gemaakt van het feit dat de TTP (Tehrik-e-Taliban Pakistan), gelokaliseerd in de FATA en delen van de Swat-vallei, in staat is om doelen te bereiken in Islamabad, Rawalpindi, Faisalabad, en Lahore. Verzoekende partij heeft echter zijn vrees voor vervolging van de kant van de Taliban niet aannemelijk gemaakt.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij in één van de steden in Sindh of Punjab of in een andere provincie in Pakistan over een intern hervestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij, die geen concrete elementen aanbrengt die de beoordeling door de commissaris-generaal van de situatie in Punjab en Sindh in het licht van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stellen, toont geenszins het tegendeel aan: zij spreekt naast het Pashtou de nationale landstaal Urdu en Engels (verklaring DVZ, nr. 8), zij is, in tegenstelling tot haar bewering, meerderjarig en een volwassen man (26.8 als minimumleeftijd), en zij heeft (minstens) middelbaar onderwijs genoten (DVZ vragenlijst, nr. 10 – CGVS p. 7-8: "Students academy" en "ICMS College system" in Hyatabad), allemaal positieve elementen die bijdragen tot een eventuele integratie in een ander deel van het land van herkomst en bijdragen tot de economische mogelijkheden van verzoekende partij. In het administratief dossier en de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift zijn geen aanwijzingen dat verzoekende partij als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in haar land van herkomst te vestigen of dat zij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan haar leven uit te bouwen. In de mate verzoekende partij zich nog de vraag stelt of zij aldaar in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, herhaalt de Raad dat uit niets blijkt dat verzoekende partij als Pakistaans onderdaan geen werk zou mogen uitoefenen in haar land van herkomst, behoudens de plaats waar zij vandaan komt. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Tot slot wijst de Raad erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het

terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk).

1.5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS